

Arrest

nr. 255 189 van 28 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 9 september 2019 samen met hun minderjarig kind M.A. België zijn binnengekomen, dienden op 17 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 oktober 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brieven van 29 oktober 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, E.G.D.A., luidt als volgt:
"Asielaanvraag: 17/09/2019

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 3 augustus 2020 van 10u10 tot 13u25 bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Gaspard, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in San Salvador in El Salvador. U woonde met uw moeder, uw vrouw en uw zoon in de wijk Santa Rosa in San Salvador tot aan uw vertrek.

In 2009, toen u actief lid was van de partij Arena, ontving uw moeder een dreigtelefoontje waarin uw naam specifiek werd vernoemd en uw leven werd bedreigd. U ging hierna drie maanden elders wonen en hoorde sindsdien niets meer van deze bedreigingen. In 2015 zette u uw lidmaatschap bij Arena ook stop. U werkte sinds januari 2019 voor het Ministerie van Defensie als fotograaf. U moest voor uw werk de minister vergezellen naar evenementen, alsook moest u bij militaire acties voor het beleidsplan 'Plan Control Territorial' foto's nemen van de minister en van andere hooggeplaatsten die dergelijke huiszoeken en controles van het leger volgden. Op 31 juli was u op excursie geweest met het werk en aangezien u erg moe was, ging u vroeg slapen. U zag pas de dag erna, op 1 augustus, dat u een spraakbericht had ontvangen, alsook twee oproepen. In de het spraakbericht zeiden ze dat ze wisten dat u voor 'Las Ranas' en MDN werkt. Ze noemden de namen van uw vrouw en kind. Ook wisten ze in welke wijk u woonde en waar uw kind naar school ging. Ze dreigden ermee jullie te doden, indien u niet zou meewerken. U vermoedt dat deze bedreiging gelinkt is aan uw werkzaamheden als fotograaf voor het Plan Control Territorial.

Op 8 september 2019 bent u met het vliegtuig naar België gereisd, via Spanje. U kwam aan in België op 9 september 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 17 september 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw vrouw en van uw zoon; uw identiteitskaart en die van uw vrouw; uw diploma en dat van uw vrouw; een schoolrapport van uw zoon; de screenshots van de bedreiging op WhatsApp; uw huwelijksakte; uw ontslagbrief en een bewijs van tewerkstelling bij het ministerie van Defensie; twee badges van uw werk op het ministerie; een aangifte bij de instantie voor de verdediging van de mensenrechten; een aangifte bij het parket; een usb-stick met een audiobericht; enkele foto's van uw werk als fotograaf bij het Ministerie van Defensie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende MS13 in 2019. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 a) of b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U maakt niet aannemelijk dat u een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van uw problemen met de bende MS13.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met bendeleden.

Ten eerste weet u niet van welke bende de persoon is die de bedreigingen uitte. Zo zegt u, gevraagd hoe u wist dat het een bendelid was, dat je dat hoort in de manier waarop hij spreekt. Gevraagd of hij zelf niet heeft aangegeven of hij van een bende was noch van welke bende antwoordt u ontkennend. Gevraagd of hij zijn naam of roepnaam gaf, antwoordt u opnieuw ontkennend en zegt u dat zij zich nooit identificeren omdat ze weten dat, indien ze dat in een spraakbericht zouden doen, dat hun ernstig zou kunnen benadelen (CGVS (...), p. 17). Ook uw vrouw verklaart dat ze zelf persoonlijk niet zou kunnen zeggen tot welke bende de persoon die te horen was in het spraakbericht behoorde, maar dat de openbaar aanklager heeft gezegd dat het zou gaan om een lid van MS 13 (CGVS (...), p. 10). Dat deze persoon een bendelid is, betreft trouwens een loutere persoonlijke veronderstelling. Hij heeft zich immers niet geïdentificeerd.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u het spraakbericht per ongeluk gewist hebt van uw gsm. Hoewel u wel degelijk een usb voorlegt met een audioboodschap waarop naar uw vrouw en zoontje wordt verwezen en bedreigingen worden geuit, moet opgemerkt worden dat de desbetreffende audioboodschap niet meer in uw WhatsApp-profiel staat. U zegt dan dat u per ongeluk alles op de gsm gewist hebt, toen u de gsm aan uw zoon gaf. Gevraagd of u geen screenshot hebt van het gesprek op de gsm, zegt u dat u de grote fout hebt gemaakt er geen screenshot van te maken en u de inhoud van de gsm verwijderd hebt zodat uw zoon zijn spelletjes kon houden. U zegt ook dat u de gsm al een tijdje niet had vastgehouden en u was vergeten wat er op stond (CGVS (...), p. 17). Gevraagd wanneer u de gsm aan uw zoon gaf, geeft u aan dat dit een maand geleden was. Ook zegt u, gevraagd of u er niet aan had gedacht dat u de gsm zou nodig hebben voor uw verzoek, dat u de gsm net om die reden had bijgehouden, maar in een moment van onoplettendheid de inhoud ervan gewist hebt (CGVS (...), p. 17). Het is ten eerste al weinig geloofwaardig dat u deze gsm aan uw zoontje zou geven om spelletjes op te spelen, indien er een boodschap met bedreigingen zou opstaan. Daarnaast kan er ook weinig geloof worden gehecht aan het feit dat u de inhoud van de gsm zou kennen, zelfs in een moment van onoplettendheid. Gezien u zelf aangeeft dat u de gsm hebt bijgehouden omwille van de bedreigingen, kan er verwacht worden dat u dan ook niet zo nonchalant met dergelijk bewijsmateriaal zou omspringen.

Vervolgens toont u wel nog de oproepen die u kreeg via WhatsApp, maar hier moet opgemerkt worden dat u enkel kan aantonen dat u op 31 juli 2019 gebeld werd door een nummer dat niet geregistreerd staat in uw contacten. Dit is echter niet voldoende om de bedreiging geloofwaardig te maken. Ook in de screenshot van het gesprek op WhatsApp is enkel het nummer te zien, alsook dat de laatste activiteit in het gesprek 11 juli 2020 was.

Ten slotte moet ook opgemerkt worden dat uw verklaringen niet overeen komen met de inhoud van de aangifte die u deed op het Algemeen Parket van de Republiek. Zo staat er in uw aangifte dat de feiten plaatsvonden op 30 juli 2019, in plaats van 31 juli 2019. U geeft deze tegenstrijdigheid ook zelf aan bij het begin van uw persoonlijk onderhoud. Hoewel u dit zelf aangeeft, ondergraaft het feit dat de datums niet overeenkomen verder de geloofwaardigheid van de bedreiging die u ontving.

Maar, wat er ook van zij, er moet opgemerkt worden dat het hier louter gaat om een eenmalige bedreiging en u geeft aan, naast een dreigtelefoontje in 2009, verder nooit problemen te hebben gekend. Hoewel u na het telefoontje nog een maand bleef werken voor het ministerie bent u niet meer bedreigd geweest. Ook al ging u naar het huis van uw schoonmoeder en nam u voorzorgsmaatregelen om naar het werk te gaan, toch is het vreemd dat u tot aan uw vertrek niets meer van de persoon in de audioboodschap hoorde, des te meer aangezien deze persoon bedreigd had met repercussies indien u niet zou meewerken (CGVS (...), p. 11). Over het dreigtelefoontje dat uw moeder ontving in 2009 moet opgemerkt worden dat u na dit telefoontje, waarbij naar uw lidmaatschap van de partij Arena werd gerefereerd, zo'n drie maanden elders ging wonen en u na uw terugkeer geen problemen meer hebt gekend. Ook bent u sinds 2015 geen lid meer van de partij Arena (CGVS (...), p. 12). Uw vrees naar aanleiding van het dreigtelefoontje omwille van uw lidmaatschap voor de partij Arena is dan ook niet meer actueel.

De twee door u aangehaalde bedreigingen moeten dan ook beschouwd worden als onvoldoende ernstig om te kunnen gewagen van een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat uw profiel van fotograaf bij het Ministerie van Defensie op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zo tonen de paspoorten, identiteitskaarten, de familiesamenstelling en de neergelegde diploma's enkel de identiteit van u, uw vrouw en zoon aan, alsook de gedane studies en de school waar uw zoon naartoe ging. Dit staat niet ter discussie. De twee badges van uw werk, alsook de ontslagbrief, de foto's en de bewijzen van uw werk tonen enkel aan dat u als fotograaf bij het Ministerie van Defensie werkte, wat niet betwist wordt. Het spraakbericht dat u voorlegde op een usb-stick werd hierboven reeds besproken. De aangiftes bij de instantie ter verdediging van de mensenrechten en het parket betreffen uiteraard een weergave van uw eigen verklaringen waardoor er geen bewijskracht aan kan worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust.

Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr.

25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, T.O.D.A., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 17/09/2019
Overdracht CGVS: 20/02/2020

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 5 augustus 2020 van 10u15 tot 13u40 bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Gaspard, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in San Salvador in El Salvador. U woonde met uw schoonmoeder, uw man en uw zoon in de wijk Santa Rosa in San Salvador tot aan uw vertrek.

In 2009, toen uw man actief lid was van de partij Arena, ontving uw schoonmoeder een dreigtelefoontje waarin de naam van uw man specifiek werd vernoemd en zijn leven werd bedreigd. Uw man ging hierna drie maanden elders wonen en hoorde sindsdien niets meer van deze bedreigingen. In 2015 zette uw man zijn lidmaatschap bij Arena ook stop. Uw man werkte sinds januari 2019 voor het ministerie van Defensie als fotograaf. Hij moest voor zijn werk de minister vergezellen naar evenementen, alsook moest hij bij militaire acties voor het beleidsplan 'Plan Control Territorial' foto's nemen van de minister en van andere hooggeplaatsten die dergelijke huiszoekingen en controles van het leger volgden. Op 31 juli was uw man op excursie geweest met het werk en aangezien hij erg moe was, ging hij vroeg slapen. Uw man zag pas de dag erna, op 1 augustus, dat hij een spraakbericht had ontvangen, alsook twee oproepen. In het spraakbericht werd gezegd dat ze wisten dat uw man voor 'Las Ranas' en MDN werkt en ze noemden de namen van u en uw kind. Ook wisten ze in welke wijk jullie woonden en waar jullie kind naar school ging. Ze bedreigden jullie met de dood, indien uw man niet zou meewerken. Uw man vermoed dat deze bedreiging gelinkt is aan zijn werk voor het 'Plan Control Territorial'.

Op 8 september 2019 bent u met het vliegtuig naar België gereisd, via Spanje. U kwam aan in België op 9 september 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 17 september 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw man en van uw zoon; uw identiteitskaart en die van uw man; uw diploma en dat van uw man; het schoolrapport van uw zoon; de screenshots van de bedreiging op WhatsApp; uw huwelijksakte; de ontslagbrief van uw man en een bewijs van de tewerkstelling van uw man bij het ministerie van Defensie; twee badges van het werk van uw man op het ministerie; een aangifte bij de instantie voor de verdediging van de mensenrechten van uw man; een aangifte bij het parket van uw man; een usb-stick met het audiobericht; enkele foto's van het werk van uw man als fotograaf bij het Ministerie van Defensie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[idem bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

"- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980;

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

- de formele motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;

- de rechten van de verdediging

- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen)

- beoordelingsfout".

Na een theoretische toelichting, gaan verzoekers vooreerst in op de geloofwaardigheid van hun relaas. Zij lichten hierbij toe als volgt:

“Verzoekers volharden in hun relaas.

Er zijn verschillende aanwijzingen van het feit dat de persoon op de audio wel een bendelid is.

Hij spreekt namens een groep, gezien hij stelt dat “wij weten wie je vrouw is, wij weten wie je zoon is, wij weten waar hij naar school gaat, wij vragen jou een medewerking/colaboratie’ enz... het is dus niet een geïsoleerde persoon die op eigen initiatief handelt.

*In het Salvadoraans context is het dus waarschijnlijk dat de organisatie waarvan sprake is een bende is. Daarnaast gebruikt hij ook expliciet het woord ‘homeboy’ (tussen 56 secondes en 1 minuut 1 van de audio: *lo que quiero es que analices todo lo que te estoy diciendo y que nosotros los homeboys no bromeamos* - vrij vertaald: *wat ik wil is dat je goed analyseert wat ik aan het zeggen ben (nb: alle informatie over zijn persoonlijke informatie en de informatie over zijn familie) en dat wij, de homeboys, geen spelletjes spelen. De term homeboy refereert expliciet naar bendeleden (zie stuk 4). Verzoekers kunnen in alle redelijkheid besluiten dat die persoon namens een bende sprak.**

Dat het leden zijn van de MS 13 leiden ze af van de wijk waarin zij wonen waar de MS 13 domineert (zie persoonlijk onderhoud, verzoeker p. 5, p. 11, verzoekster p. 5, p. 10). Dit is ook de conclusie van het parket (verzoekster p. 10).

Op basis van de aanwezige elementen, de inhoud van de klacht bij het parket, de situatie in El Salvador en in de wijk van verzoekers kan er in redelijkheid worden aangenomen dat de audio achtergelaten werd door een bendelid van de MS13, ondanks het feit dat deze persoon zich niet expliciet identificeerde of niet expliciet vermeldde dat hij lid is van de MS 13.

Het kan worden aangenomen dat verzoeker per ongeluk het bestand met de audio van zijn gsm heeft gewist. Verzoeker heeft geen uitgebreide kennis van het instellen van een telefoon.

Wanneer er te weinig plaats beschikbaar is stelt de telefoon voor om automatisch bestanden te wissen. Verzoeker was niet bewust van het feit dat deze automatische opdracht ook het audio bestand zou wissen. Dit element kan uiteraard in overweging genomen worden om de geloofwaardigheid van het relaas te onderzoeken, maar kan niet als doorslaggevend worden beschouwd en moet samen met alle andere elementen onderzocht worden.

Hetzelfde geldt voor de materiele fout in de klacht van verzoeker bij het parket generaal. Verzoeker heeft die materiele fout zelf aangegeven. Materiele fouten kunnen niet worden uitgesloten.

Verzoekers zijn coherent wat de bedreigingen en de impact ervan op hun leven. Zij zijn ook specifiek en gedetailleerd. Zij ontdekken op 1 augustus dat zij op 31.07 bedreigd werden door iemand die een medewerking/collaboratie vroeg. Verzoeker gaat klacht indienen op 01/08. Zij verhuizen op dezelfde dag en keren nooit meer terug naar het huis. Verzoekers moeder die er ook woonde heeft het huis ook verlaten. Verzoeker ging aangifte doen bij de procuraduria de los derechos humanos op 8 augustus. Deze organisatie geeft een attest af van gedwongen verplaatsing omwille van geweld.

Al deze stappen worden door documenten bevestigd.

Op de andere belangrijke elementen zijn verzoekers ook gedetailleerd, coherent en specifiek.

De door verzoeker aangehaalde feiten moeten als geloofwaardig worden beschouwd.”

Verzoekers wijzen tevens op de noodzaak om het risico in geval van terugkeer te objectiveren en op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij benadrukken dat de geloofwaardigheid van verzoekers werkzaamheden bij het Ministerie van Defensie, die zij staven met documenten en door de commissaris-generaal niet worden betwist, vaststaat. Zij voeren verder aan dat verzoeker deelnam aan de strijd tegen de bendes, in zijn hoedanigheid van fotograaf en lid van de communicatiedienst van het Ministerie, en op het terrein aanwezig was samen met de minister of hoge vertegenwoordigers van het Ministerie om de strijd van de autoriteiten tegen de bendes in beeld te brengen. Verzoekers stellen dat er geen maatregelen werden genomen om verzoekers identiteit of zijn fysieke integriteit te beschermen en dat zijn gezicht steeds zichtbaar was wanneer hij op het terrein aanwezig was. Zij benadrukken dat in de audio expliciet wordt gerefereerd naar verzoekers werk met het leger. De beweegredenen van de bende werden niet meegedeeld aan verzoeker, doch volgens hem kan de vraag tot samenwerking op verschillende manieren worden geïnterpreteerd, zoals afpersing of het doorgeven van informatie met betrekking tot zijn werk.

Verzoekers stellen dat in de context van El Salvador het gegeven dat men slachtoffer is van de bendes en hun praktijken, een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt om het slachtoffer te worden van erge mensenrechtenschendingen, met name een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Zij benadrukken dat zij geloofwaardig zijn wanneer zij stellen dat zij reeds het slachtoffer waren van de bende. De ernst van de incidenten die zij ondergingen in El Salvador en de impact ervan kan onmogelijk onderschat worden en moet in overweging worden genomen.

Verzoekers verwijzen in deze naar het artikel 48/3, § 2, eerste lid, en het artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren nog aan dat het feit dat verzoeker geen andere bedreigingen heeft ontvangen dient te worden beoordeeld rekening houdende met zijn persoonlijke omstandigheden, die zij toelichten als volgt: *“op aanraden van zijn werk heeft hij zijn telefoonnummer onmiddellijk veranderd. Hij is ook onmiddellijk verhuist. Niemand verbleef nog in het huis waarin hij woonachtig was. Hij was toen, tijdelijk onbereikbaar door de bende.*

Daarnaast namen verzoekers ook andere veiligheidsmaatregelen: verzoeker deed voor zijn werk enkel nog administratieve taken en ging niet meer op het terrein. Verzoekster en het kind bleven steeds binnenshuis na hun verhuis en tot hun vertrek van het land. Verzoeker paste zijn uurrooster ook aan en bleef af en toe op het Ministerie slapen.”

Verzoekers benadrukken echter dat deze maatregelen niet redelijk zijn op lange termijn en dat zij niet duurzaam kunnen ontsnappen aan de bedreiging van de bende.

Aangezien verzoekers verklaringen aantonen dat zij reeds slachtoffer waren van de ‘*pandilla*’, moet worden vermoed dat deze vervolgingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer. Dit is te meer het geval nu uit objectieve informatie over de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. De gebeurtenis situeert zich immers in de algemene context in El Salvador, zoals deze blijkt uit de COI Focus “*El Salvador: Situation securitaire*” van Cedoca van 15 juli 2019, die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de mara's of pandilla's) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger) waardoor El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen wordt beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld.

Tevens stellen verzoekers dat verzoeker als administratief medewerker bij het Ministerie van Defensie deel uitmaakt van de risicocategorie van “*(ex-)politieagenten en (ex-)militairen*” zoals deze wordt vermeld in voormelde COI Focus. Uit deze informatie blijkt volgens verzoekers dat het absoluut geloofwaardig is dat verzoeker bedreigd werd op zijn werk. Verder menen zij dat er in verzoekers hoofde “*bijkomende verzwarende omstandigheden*” bestaan, met name dat “*hij in een gevaarlijke wijk woont waar de bendeleden de macht hebben en hij niet tot de hogere klasse behoort. Met zijn salaris kon hij rondkomen maar niet sparen. Voordat hij aan werk kon geraken moest hij en zijn familie rekenen op financiële steun van familie die in het buitenland woont. Hij had die steun ook nodig om zijn reis te kunnen financieren. Hierdoor wordt hij bijzonder blootgesteld aan het risico slachtoffer te worden van de bende.*”

Verder betogen verzoekers, onder citering van voormelde COI Focus, dat de organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, wordt bewaard en in sommige gevallen ook wordt verspreid naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit heeft tot gevolg dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt, mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men dus bij een bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven. Verzoekers verwijzen in dit opzicht ook naar en citeren uit objectieve landeninformatie, met name de voormelde COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in El Salvador en de COI Focussen “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van Cedoca van 12 juli 2019 en 9 januari 2020 met betrekking tot de risico's voor terugkeerders. Zij menen dat deze informatie bevestigt dat personen die eerder problemen ondervonden met bendeleden, een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden. Deze informatie wordt ook bevestigd door UNHCR, UN Human Rights Council, het Immigration and Refugee Board of Canada en Human Rights Watch. Verzoekers menen dat, in het licht van de aangehaalde informatie, kan worden aangenomen dat zij een groot risico lopen om in geval van terugkeer door de bende te worden vervolgd. Het is dan ook absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren, rekening houdende met het bestaan van dit risico.

Verzoekers benadrukken nog de nood aan een toekomstgericht onderzoek en het in overweging nemen van het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden.

Zij stellen hierbij dat uit de algemene informatie blijkt dat een terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van verzoekers. Op basis hiervan dient te worden opgemerkt dat het bestaan van een risicoprofiel van invloed kan zijn voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer. Hoe hoger het risicoprofiel, hoe ruimer het

“*voordeel van de twijfel*” toegepast moet worden, aldus verzoekers. Dit geldt volgens hen zowel voor de geloofwaardigheid van de feiten en de waarschijnlijkheid van het risico in geval van terugkeer.

Onder verwijzing naar voormelde COI Focussen van 12 juli 2019 en 9 januari 2020 inzake de risico's voor terugkeerders naar El Salvador, voeren verzoekers aan dat hun verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel het IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen. Daarenboven stelt het IOM dat zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders. Dit is omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Andere experts en onderzoekers stellen dat terugkeerders zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, doch er bestaat wel een verhoogd risico indien de koopkracht verbeterd is. Dit wordt tevens bevestigd door Human Rights Watch. Verzoekers achten deze informatie verder niet tegenstrijdig met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de benedeleden die in de wijk van hervestiging actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat het geval is voor verzoekers. Verzoekers citeren nog uit en verwijzen naar de voormelde COI Focus van 9 januari 2020 ter bevestiging van dit betoog, naar informatie van Human Rights Watch en “*de speciale rapporteur van de Verenigde Naties over Mensenrechten*”.

Verzoekers stellen dat op basis van voormelde informatie dient te worden besloten dat zij verschillende kenmerken vertonen op basis waarvan zij als risicopersonen dienen te worden beschouwd in geval van een terugkeer naar El Salvador en dat zij, op basis van het cumulatief effect van deze risicofactoren, een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts halen verzoekers landeninformatie aan van UNHCR, Cedoca en Human Rights Watch, waaruit volgens hen blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. Zij merken op dat verzoekers ervaring bevestigt dat hij geen doeltreffende bescherming zou kunnen verkrijgen van de autoriteiten en lichten hierbij toe als volgt:

“Verzoeker heeft zijn problemen bij zijn hiërarchie aangekaart. Daar werden hem louter praktische tips gegeven zoals van telefoonnummer te veranderen, zijn adres te wijzigen en zijn routine te veranderen. Dit getuigt niet van enige wil van efficiënte bescherming vanuit zijn hiërarchie.

Het gevaar voor verzoeker wordt nochtans erkend gezien hem word gezegd dat hij bijzonder voorzichtig moet zijn, zijn adres en zijn routine wijzigen en hij vanaf dan enkel administratieve taken moet vervullen. Het erkennen van het gevaar en het niet verlenen van bijkomende beschermingsmaatregelen toont aan dat de Salvadoraanse autoriteiten zelf erkennen dat zij geen bescherming kunnen bieden.”

Verzoekers benadrukken dat de moeilijkheid om bescherming te verkrijgen van de nationale autoriteiten werd onderlijnd door UNHCR in twee tussenkomsten die zij uitvoerde in rechtszaken voor het EHRM en Amerikaanse rechtbanken, waarbij zij citeren uit deze tussenkomsten (verzoekschrift, stukken 5-6). Zij menen dat deze informatie, samen genomen met de informatie beschikbaar in het administratief dossier, aantoont dat er geen doeltreffende bescherming beschikbaar is voor slachtoffers van bendes in El Salvador, ondanks de inspanningen geleverd door de autoriteiten.

Verzoekers benadrukken nog dat de “*procuraduría de los derechos humanos*” expliciet aangaf dat zij het slachtoffer zijn van gedwongen verplaatsingen en benadrukken dat uit de voormelde COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in El Salvador, waaruit zij citeren, blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten het fenomeen van gedwongen verplaatsing minimaliseren en geen bijstand bieden, zodat een interne verplaatsing niet kan worden beschouwd als een vorm van bescherming.

In die optiek betogen verzoekers dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador geen veiligheid kan bieden. Bij een hervestiging zullen verzoekers het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige benedeleden.

Verzoekers citeren uit landeninformatie van Human Rights Watch die volgens hen bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Zij zijn dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij ondergingen in El Salvador ertoe leiden dat zij in geval van terugkeer naar dat land een reëel risico

lopen om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in hun land van herkomst aan dit gevaar kunnen onttrekken.

Verzoekers stellen verder het niet eens te zijn met de stelling van de commissaris-generaal in zoverre deze meent dat de achtergrond van de vervolgingsfeiten die zij vrezen veeleer economisch, en geenszins politiek, van aard is waardoor er geen band zou bestaan met het Vluchtelingenverdrag. Zij benadrukken dat zij worden gezien als iemand die een vorm van verzet pleegt tegen de bende die een semi-autoriteit is in hun regio van herkomst. Verzoekers verwijzen naar artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet voor wat het begrip 'politieke overtuiging' betreft en naar artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Zij stellen dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren. De bendes vormen in El Salvador zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Met verwijzing naar landeninformatie en de richtlijnen van UNHCR betogen verzoekers dat een vorm van verzet tegen deze autoriteit wel degelijk de uiting vormt van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen. De vervolging door de bende die verzoekers vrezen, is in wezen geen vervolging om louter economische of criminele redenen, maar kan in de hierboven geschetste context in El Salvador wel degelijk als een vervolging opgevat worden, die het gevolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende. Zij achten dit te meer het geval gezien verzoeker ook door de bende werd bedreigd omwille van zijn professionele activiteiten en het feit dat hij deelnam aan de strijd tegen de bendes. Verzoekers vrezen wel degelijk vervolging omwille van hun politieke overtuiging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Wat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, wijzen verzoekers erop dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat er geen gewapend conflict is in El Salvador. Zij achten deze stelling echter niet verzoenbaar met de informatie uit de voormelde COI Focus inzake de veiligheidssituatie in El Salvador, waarnaar de commissaris-generaal zelf verwijst. Hieruit blijkt immers dat verschillende bronnen van oordeel zijn dat er in El Salvador weldegelijk sprake is van een gewapend conflict. Verzoekers citeren hierbij nog uit informatie van GIWPS waarin besloten wordt dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie in El Salvador als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd, alsook naar een artikel van Ximena Galvez Lima in het Journal of International Humanitarian Legal Studies die tot dezelfde conclusie komt. Aldus benadrukken verzoekers dat er, in tegenstelling tot hetgeen de commissaris-generaal beweert, weldegelijk bronnen zijn die van mening zijn dat de veiligheidssituatie in El Salvador kan worden gekwalificeerd als een situatie van (binnenlands) gewapend conflict en dat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet mogelijks wel van toepassing is.

Verzoekers menen verder dat ook de stelling van de commissaris-generaal dat enkel mensen met een bepaald profiel gevisieerd worden, dient te worden genuanceerd. Zij citeren hierbij uit de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 27 februari 2015 en stellen dat uit deze informatie bleek dat iedereen toen een risico liep om blootgesteld te worden aan het geweld in El Salvador, zodat er toen duidelijk sprake was van willekeurig geweld in het land. Er zijn geen aanwijzingen dat de situatie anno 2020 drastisch veranderd is, aldus verzoekers. Zij citeren uit informatie van OSAC, Foreign Policy en International Crisis Group waaruit volgens hen blijkt dat de situatie in El Salvador gekenmerkt wordt door geweld tegen bekende maar ook "*opportunistische*" doelwitten en dat het geweld wijdverspreid is en iedereen het risico loopt te verdwijnen of geteisterd te worden door het geweld gepleegd door de bendes. Iedereen wordt verondersteld de '*banderea*' te betalen en iemand die dit niet doet zal hier de gevolgen van dragen.

Verzoekers besluiten dat, naast het feit dat meerdere bronnen de situatie in El Salvador als een situatie van gewapend conflict kwalificeren, uit meerdere bronnen tevens blijkt dat er niet enkel sprake is van doelgericht geweld. In aanmerking nemend dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen, menen verzoekers dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen aldus dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt en dat hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet dient te worden toegekend. Op subsidiaire wijze voeren zij aan dat de bestreden beslissingen onvoldoende en niet op een serieuze en zorgvuldige wijze gemotiveerd zijn waar zij stellen

dat de situatie in El Salvador geen aanleiding geeft tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de COI Focus "*Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 (stuk 3);
- een "*Glossaire*" van Frédéric Faux in "*Les maras, gangs d'enfants*" van 2006 (stuk 4);
- de "*Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of S.M. v. Spain (Appl. No 29659/16) before the European Court of Human Rights*" van 30 januari 2017 (stuk 5);
- de "*Brief of amicus curia United Nations High Commissioner for Refugees in support of plaintiffs-appellees*" in de zaak *Grace, et al., v. William P. Barr, Attorney General*, voor de United States Court of Appeals for the District of Colombia Circuit (stuk 6).

2.1.3. In een aanvullende nota van 14 april 2021 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus "*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van Cedoca van 12 oktober 2020.

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig, ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissingen heeft gesteund.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoekers er niet in slagen de aangehaalde vervolgingsfeiten, waarbij zij op 31 juli 2019 telefonisch bedreigd zouden zijn door een bendelid omwille van verzoekers werk voor het Ministerie van Defensie, aannemelijk te maken.

Verzoekers kunnen vooreerst niet gevolgd worden waar zij in hun verzoekschrift aanvoeren coherente verklaringen te hebben afgelegd over deze feiten, nu de Raad vaststelt dat verzoeksters verklaringen over de ingeroepen problemen inconsistent zijn. Uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud kan immers worden afgeleid dat zij enerzijds verklaarde dat zij en verzoeker op 31 juli 2019 een vrije dag van het werk hadden genomen om samen naar het strand te gaan (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 4B, p. 9) en anderzijds stelde dat enkel haar man naar buiten ging die dag voor een daguitstap voor zijn werk naar het strand (*Ibid.*, p. 16). Verzoeker verklaarde dat hij op 31 juli 2019 een excursie had gehad voor zijn werk (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 11). De Raad merkt op dat van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij eenduidige verklaringen kan afleggen over verzoekers' activiteiten op 31 juli 2019, de dag waarop zij de vermeende bedreigingen zouden hebben ontvangen. Gelet op de voorgaande vaststellingen is dit niet het geval. Dat verzoekster geen consistente verklaringen aflegt op dit punt, ondergraaft de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

De Raad merkt verder op dat verzoekers over andere elementen van hun relaas onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij verklaarde dat hij op 31 juli twee oproepen kreeg via Whatsapp en één oproep van een ander gsm-nummer die rechtstreeks op zijn gsm belde (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 11, 18 en 19), terwijl verzoekster dan weer verklaarde dat haar echtgenoot één oproep had ontvangen via Whatsapp en één oproep van een ander gsm-nummer rechtstreeks op zijn gsm (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 4B, p. 16-17). Ook verklaarde verzoeker dat hij op 2 augustus 2019 zijn rechtstreekse overste bij het leger inlichtte over de audioboodschap die hij ontving en dat hij

door het onderzoeksdepartement binnen het leger werd aangeraden om van nummer te veranderen, hetgeen hij dezelfde dag nog deed (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 16-17). Verzoekster verklaarde daarentegen dat verzoeker zijn nummer veranderde op dezelfde dag als dat hij de oproepen kreeg, zijnde 1 augustus, en dat hij pas na één week contact heeft opgenomen met zijn werk om hen in te lichten van de bedreigingen, gezien het een vakantieperiode betrof (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 4B, p. 16-17). De Raad benadrukt dat van echtgenoten, die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen met betrekking tot kernelementen van hun relaas. Dat verzoekers hier niet in slagen, ondergraaft de geloofwaardigheid van de door hen aangevoerde problemen.

De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissingen terecht vaststelden dat verzoekers' bewering dat de bedreigingen uitgaan van een bendelid een persoonlijke veronderstelling is in hun hoofde. Waar verzoekers in hun verzoekschrift benadrukken dat op basis van de inhoud van het audiobericht en de aangifte bij het parket, de aanwezigheid van MS13 in hun wijk en de veiligheidssituatie in El Salvador redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het audiobericht werd achtergelaten door een bendelid van MS13, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststellingen dat dit louter veronderstellingen betreffen in hoofde van verzoekers, nu de persoon in het audiobericht zich op geen enkele wijze heeft geïdentificeerd. Dergelijke vaststelling ondergraaft de ernst van de door verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging.

Bovendien motiveerden de bestreden beslissingen terecht dat verzoekers louter melding maken van een éénmalige bedreiging op 31 juli 2019. Uit hun verklaringen kan echter niet blijken dat zij verder enige problemen hebben gekend omwille van deze bedreigingen. De Raad merkt op dat, hoewel verzoekers verklaarden dat zij nog tot 8 september 2019 in El Salvador verbleven en verzoeker nog tot 1 september 2019 voor het ministerie werkte (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 20; Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, stuk 4B, p. 9), zij geen verdere bedreigingen meer hebben ontvangen in de periode dat zij nog in El Salvador verbleven. Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift hun verklaringen waaruit bleek dat zij voorzorgsmaatregelen hebben genomen in deze periode, zijnde dat zij verhuisd zijn, verzoeker zijn telefoonnummer veranderde en niet meer op het terrein ging voor zijn werk en zijn uurrooster aanpaste en verzoekster en hun zoon niet meer naar buiten gingen. De Raad is echter van oordeel dat, indien verzoekers werkelijk gevisieerd zouden worden door de bende MS13, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij verzoeker ook zouden hebben opgezocht in de periode dat hij nog in El Salvador verbleef, temeer nu zij verklaarden dat de persoon in de videoboodschap had bedreigd met repercussies indien verzoeker niet meewerkte (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 11). Verzoekers tonen niet aan dat het onmogelijk zou zijn geweest voor de bende MS13 om hen op te sporen, gelet op het feit dat verzoeker nog steeds naar zijn werk bleef gaan en zij bovendien verbleven bij verzoeksters moeder, die tevens in een wijk woonde waar de bende MS13 aanwezig was (*ibid.*, p. 20). Dit geldt temeer nu verzoekers in hun verzoekschrift zelf verwijzen naar objectieve informatie waaruit blijkt dat de bendes een netwerk hebben om met elkaar te communiceren, te spioneren en inlichtingen uit te wisselen. Verzoekers hebben er evenmin melding van gemaakt dat hun familieleden problemen hebben gekend na hun vertrek uit El Salvador. Dergelijke vaststellingen ondergraven andermaal de geloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade.

Verzoekers voeren verder aan dat hun verklaringen over de vervolgingsfeiten bevestigd worden door de door hen neergelegde documenten. De bestreden beslissingen oordeelden op dit punt evenwel dat de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas verder wordt ondergraven door de vaststelling dat verzoekers' verklaringen evenmin overeenstemmen met de inhoud van de door hen neergelegde documenten: *“Ten slotte moet ook opgemerkt worden dat uw verklaringen niet overeen komen met de inhoud van de aangifte die u deed op het Algemeen Parket van de Republiek. Zo staat er in uw aangifte dat de feiten plaatsvonden op 30 juli 2019, in plaats van 31 juli 2019. U geeft deze tegenstrijdigheid ook zelf aan bij het begin van uw persoonlijk onderhoud. Hoewel u dit zelf aangeeft, ondergraaft het feit dat de datums niet overeenkomen verder de geloofwaardigheid van de bedreiging die u ontving.”*

Verzoekers' verweer dat materiële fouten kunnen voorkomen en dat verzoeker deze fout heeft aangegeven bij aanvang van het persoonlijk onderhoud doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dat de aangifte een materiële fout bevat betreft immers een blote bewering in verzoekers' hoofde. De Raad merkt op dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers' verklaringen overeenstemmen met de inhoud van de door hen neergelegde documenten. De vaststelling dat dit niet het geval is, ondergraaft de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten en de bewijswaarde van de door verzoekers neergelegde aangifte. Bovendien stelden de bestreden beslissingen nog terecht

dat dergelijke aangifte gebaseerd is op verzoekers' eigen verklaringen en niet op objectieve vaststellingen, zodat de bewijswaarde van de aangifte hoe dan ook relatief is.

De bestreden beslissingen oordeelden verder terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker het spraakbericht met de bedreigingen per ongeluk van zijn gsm zou hebben verwijderd: *“Hoewel u wel degelijk een usb voorlegt met een audioboodschap waarop naar uw vrouw en zoontje wordt verwezen en bedreigingen worden geuit, moet opgemerkt worden dat de desbetreffende audioboodschap niet meer in uw WhatsApp-profiel staat. U zegt dan dat u per ongeluk alles op de gsm gewist hebt, toen u de gsm aan uw zoon gaf. Gevraagd of u geen screenshot hebt van het gesprek op de gsm, zegt u dat u de grote fout hebt gemaakt er geen screenshot van te maken en u de inhoud van de gsm verwijderd hebt zodat uw zoon zijn spelletjes kon houden. U zegt ook dat u de gsm al een tijdje niet had vastgehad en u was vergeten wat er op stond (CGVS (...), p. 17). Gevraagd wanneer u de gsm aan uw zoon gaf, geeft u aan dat dit een maand geleden was. Ook zegt u, gevraagd of u er niet aan had gedacht dat u de gsm zou nodig hebben voor uw verzoek, dat u de gsm net om die reden had bijgehouden, maar in een moment van onoplettendheid de inhoud ervan gewist hebt (CGVS (...), p. 17). Het is ten eerste al weinig geloofwaardig dat u deze gsm aan uw zoontje zou geven om spelletjes op te spelen, indien er een boodschap met bedreigingen zou opstaan. Daarnaast kan er ook weinig geloof worden gehecht aan het feit dat u de inhoud van de gsm zou kennen, zelfs in een moment van onoplettendheid. Gezien u zelf aangeeft dat u de gsm hebt bijgehouden omwille van de bedreigingen, kan er verwacht worden dat u dan ook niet zo nonchalant met dergelijk bewijsmateriaal zou omspringen.”*

Het verzoekschrift stelt dat het wel aannemelijk is dat verzoeker het spraakbericht van zijn gsm heeft gewist. Hij heeft geen uitgebreide kennis van het instellen van een telefoon. De gsm stelde automatisch voor om bestanden te wissen, waarbij verzoeker zich er niet bewust van was dat hiermee ook het spraakbericht zou worden gewist. De Raad merkt echter op dat dit louter *post-factum* beweringen betreffen in verzoekers' hoofde, nu verzoeker dit niet vermeld heeft tijdens het persoonlijk onderhoud toen hem gevraagd werd hoe de inhoud van zijn gsm gewist werd. Daarenboven biedt dit verweer geen verklaring voor de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker de gsm waarop de bedreigingen stonden aan zijn zoon zou geven om er spelletjes op te spelen, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van verzoekers' relaas. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat, aangezien verzoeker zelf verklaarde dat hij deze gsm had bijgehouden omwille van de bedreigingen, er van hem kan worden verwacht dat hij zorgvuldig zou omspringen met dit stuk dat zijn asielrelaas kan staven. De vaststelling dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt op dit punt ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van het relaas.

De Raad is verder van oordeel dat de overige door verzoeker neergelegde documenten niet kunnen volstaan om de aangehaalde vervolgingsfeiten te staven. Wat de neergelegde USB-stick met het audiobericht betreft (Documenten, stuk 6, nr. 18), merkt de Raad op dat aan dergelijke audioberichten geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend gezien deze makkelijk kunnen worden geënsceerd en aldus geen garantie bieden inzake authenticiteit. Uit de neergelegde screenshots van Whatsapp (*Ibid.*, nr. 10) kan blijken dat verzoeker op 31 juli gebeld werd door een onbekend nummer en dat hij dit nummer heeft geblokkeerd, doch ook dergelijke gesprekken kunnen makkelijk worden gemanipuleerd en bieden geen uitsluitel over de identiteit van de beller en de inhoud van het gesprek. De Raad is aldus van oordeel dat deze stukken een gesolliciteerd karakter hebben en aldus niet kunnen volstaan om de ingeroepen bedreigingen te staven. Wat het neergelegde attest van de instantie voor de verdediging van mensenrechten betreft (*Ibid.*, nr. 15), merkten de bestreden beslissingen reeds terecht op dat zulk attest slechts gebaseerd is op verzoekers eigen verklaringen en niet op objectieve vaststellingen, zodat de bewijswaarde van dit attest relatief is en niet kan volstaan om de aangehaalde vervolgingsfeiten te staven. Het louter verwijzen naar dit attest in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. De overige door verzoekers neergelegde documenten (*Ibid.*, nrs. 1-9, 11-14 en 17) bevestigen louter verzoekers' identiteit en scholing, alsook die van hun zoon, en de werkzaamheden van verzoeker bij het Ministerie van Defensie. Deze elementen worden *in se* niet betwist, doch kunnen de aangehaalde vervolgingsfeiten niet staven.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, zo enig geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde bedreigingen, hierboven reeds terecht werd vastgesteld dat dit een éénmalige bedreiging betrof en verzoeker noch zijn familie verder nog enige problemen hebben gekend in El Salvador omwille van deze bedreigingen. Bovendien stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij ontslag heeft genomen bij het ministerie van Defensie sinds 1 september 2019 (*Ibid.*), zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van deze werkzaamheden nog dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Ook de bedreiging die verzoekers moeder ontving in 2009 omwille van verzoekers lidmaatschap aan de politieke partij Arena kan geen nood aan internationale bescherming in verzoekers' hoofde aantonen. De bestreden beslissingen motiveerden immers terecht dat deze bedreigingen niet langer als actueel kunnen beschouwd, gezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat het ging om een éénmalige telefoon in 2009, waarbij verzoeker drie maanden elders ging wonen doch bij zijn terugkeer geen problemen meer heeft gekend. Bovendien is verzoeker sinds 2015 geen lid meer van de partij Arena (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, stuk 4, p. 12), zodat verzoekers niet aantonen dat zij omwille van deze bedreigingen actueel nog dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

De verwijzing in het verzoekschrift naar het risicoprofiel van verzoeker als administratief medewerker van het Ministerie van Defensie, volstaat niet, zoals tevens blijkt uit de door verzoekers geciteerde informatie, om aan te tonen dat verzoeker louter omwille van dit profiel in El Salvador zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade dan ook *in concreto* aannemelijk te maken. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoekers ingeroepen problemen, halen zij verder geen concrete, recente, actuele of ernstige, aan verzoekers profiel gelinkte problemen aan. De Raad herhaalt bovendien dat uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij ontslag heeft genomen bij het ministerie van Defensie sinds 1 september 2019 (*Ibid.*), zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van deze werkzaamheden nog dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Gelet op het voorgaande, maken verzoekers niet *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar El Salvador dreigen te worden gevisieerd of vervolgd door de bende MS13. Het betoog dat zij daardoor uiting geven aan een politieke overtuiging en dat informatie over hun verzet wordt doorgegeven binnen de bendes en zij daardoor in een negatief daglicht kunnen komen te staan is aldus niet dienstig. Het louter verwijzen naar algemene objectieve informatie die geen betrekking heeft op hun persoon, kan immers niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Waar verzoekers betogen dat er geen bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is, wijst de Raad erop dat, vermits geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de bende MS13, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Verzoekers stippen aan dat uit de COI Focus "*Retour au pays des ressortissants*" van Cedoca van 12 juli 2019 en de geactualiseerde versie van 9 januari 2020 blijkt dat personen die reeds eerder problemen met bendes ondervonden een groot risico lopen om in geval van terugkeer ernstige problemen te ondervinden. Voorts wijzen verzoekers erop dat een verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan in zekere mate aantast.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Het vereiste minimumniveau van ernst wordt niet bereikt, omdat uit het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en in het licht van de situatie in El Salvador, verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde ondergane vrees voor vervolging of ernstige schade, zodat zij zich niet dienstig kunnen beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers' voorgehouden vervolging, hun beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers (verzoekschrift, stukken 3-6 en 8-9) ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren in hun verzoekschrift.

Zo stelt UNHCR dat "*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*" (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport "*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*" van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als "*highly targeted and individualized*" wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober

2020, p. 14-24; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt echter dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt. Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP